

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

6. ZÁŘÍ 2015

Z obsahu:

Rodina a práce

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 19. srpna 2015
- strana 2 -

Svatý Hadrián z Nikomédie

Dr. Johannes Gamperl
- strana 4 -

Od „víkendu“ k neděli
P. Dieter Biffart FSSP
- strana 5 -

Spása jako smysl života
P. Michael Dobler
- strana 6 -

Nepokradeš!

Hieronim Zmarlicki
- strana 7 -

„Chci odtud pryč!“

Abby Johnsonová,
bývalá ředitelka
potratové kliniky - její
zkušenosti a obrácení
- strana 8 -

Prorocká vyzvánění
sv. Josemarií Escrivá
de Balaguer (3)

- strana 11 -

Může se z neživého zrodit
něco živého? (1)

Dr. hab. ing. Mirosław
Rucki
- strana 12 -

*Neděle - den Páně vybízí ke společné modlitbě či pouti,
abychom s Kristem uprostřed nás byli posilněni ve víře a vzájemně si pomáhali
na cestě ke křesťanské dokonalosti a ke spáse.*

Rodina a práce

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
19. srpna 2015, aula Pavla VI., Řím

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Po reflexi o hodnotě slavení v rodinném životě se budeme dnes věnovat jeho komplementární složce, kterou je **práce**. Součástí tvůrčího Božího plánu je obojí: slavení i práce.

Obvykle se říká, že práce je nezbytná k obživě rodiny, k výchově dětí a k zajištění důstojného života pro blízké. Říci o seriózním a poctivém člověku, že „je pracant“, je ta nejkrásnější věc, kterou lze říci. To je ten, kdo pracuje, patří do společnosti a nežije na úkor ostatních. Viděl jsem tady dnes mnoho Argentinců, a tak řeknu, jak to říkáme my: „*No vive de arriba*. – Nežije z druhých.“

Práce ve svých tisícových formách, pochínaje těmi domácími, totiž vytváří obecné blaho. A kde si lze tuto pracovitost osvojit? Především v rodině. **Rodina vychovává k pracovitosti příkladem rodičů:**

tatínek a maminka pracují pro dobro rodiny a společnosti.

Svatá rodina Nazaretská se v evangeliu objevuje jako rodina pracujících a sám Ježíš je nazýván „syn tesařův“ (Mt 13,55) nebo přímo „tesař“ (Mk 6,3). Svatý Pavel neopominul upozornit křesťany: „Kdo nechce pracovat, ať nejl.“ (2 Sol 3,10) To je dobrý recept ke zhubnutí: nepracuješ, nejz! Apoštol výslovně poukazuje na falešný spiritualismus některých, kteří ve skutečnosti žijí na úkor bratří a sester, tedy „zahálčivě“ (2 Sol 3,11). Pracovní závazek a duchovní život v křesťanském pojetí nestojí proti sobě. Je důležité to pochopit! Modlitba a práce mohou a mají být v harmonickém souladu, jak učí svatý Benedikt. Nedostatek práce škodí na duchu, jako škodí nedostatek modlitby praktické činnosti. Opakuji: práce v tisícových formách je člověku vlastní. Vyja-

druje důstojnost jeho existence stvořené k Božímu obrazu. Proto se o práci říká, že je posvátná. A proto je péče o zaměstnanost velkou lidskou a společenskou odpovědností, která nemůže být ponechána v rukách několika jedinců anebo svalena na zbožštěný „trh“. Způsobit úbytek pracovních míst znamená způsobit vážnou sociální škodu.

Zarmucuje mne, když vidím, že lidé jsou bez práce, nenacházejí práci a postrádají tak důstojnost nosit domů chléb. A velmi se těším z toho, když vidím, jak usilovně se vlády snaží nacházet pracovní místa a zajišťovat, aby všichni měli práci. Práce je posvátná, práce dává rodině důstojnost. Musíme se modlit, aby žádná rodina nepostrádala práci.

Práce stejně jako slavení je tedy součástí stvořitelského Božího plánu. Téma země jakožto domu či zahrady svěřené člověku, aby ji chránil a obdělával (Gn 2,8.15), je v knize Geneze uvedeno těmito působivými slovy: „Když Hospodin Bůh učinil zemi a nebe, ještě nebylo na zemi ani polní křoví, ani ještě nevyrostla žádná polní

Dokončení na str. 12

Vše má svůj čas. A každý čas má být posvěcen, má se stát Boží chválou. Ať je to modlitba, práce či odpočinek – vždy a všude se má vzdávat Bohu chvala myšlením, slovy, skutky... Tak dostává tento pozemský život božský smysl – je to život v milosti Boží. (str. 6) Milost dostáváme od Boha zadarmo, ale jen na nás samotných je, abychom si ji udrželi. Zhřešíme-li a o tuto milost přijdeme, je třeba upřímně litovat, smířit se ve zpovědi s Bohem, lidmi i církví a činit pokání – pak nám Bůh svou milost dá znovu. Je to logická zodpovědnost za vlastní spásu, kterou po právu od nás Bůh vyžaduje, a zároveň nám v tom ponechává plnou svobodu.

Boží oslavou má být kromě modlitby také práce i odpočinek. Práce je vyjádřením důstojnosti člověka, stvořeného k Božímu obrazu – říká papež František. Práce je rovněž zdrojem obživy, čímž dodává důstojnost i rodině, která žije z práce dospělých. A pro křesťana je navíc posvěcením a účastí na Kristově námaze pro spásu světa. (str. 7–8) I pro-

Editorial

to je každý sociálně-ekonomický systém určený výlučně ekonomickými kritérii v rozporu s důstojností lidské osoby. Můžeme směle říci, že tam, kde není brán v potaz člověk jako obraz Boha, Stvořitele nebe i země, je člověk okrádán o to nejcennější, co po nesmrtelné duši má – o svoji důstojnost.

Ovšem někdy okrádá člověk sám sebe: když čas určený pro Boha a své bližní věnuje něčemu jinému, a to bez závažného důvodu (kterým není špatná organizace času či dohánění toho, co jsem v týdnu nestihl). Ruku na srdce: Jak prožíváme neděli? (str. 5–6) Možná právě zde je počátek toho, že pak neobstojíme ve všedních dnech...

Čas vyhrazený Bohu a bližnímu je stejně důležitý jak pro každého jednotlivce, tak i pro manžele a rodinu s dětmi. Vždyť manželé si mají navzájem pomáhat na cestě ke křesťanské dokonalosti a ke spáse. Pozoruhodným příkladem jsou

svatý Hadrián z Nikomédie a jeho svatá manželka Natálie. (str. 4) A děti v rodině pak dostávají svůj podíl na božském životě svých rodičů, žijících v Boží milosti.

Budeme-li tedy intenzivně čerpat ze studnice Božích darů nabízených nám nejen skrze posvátné prožívání dne Ježíšova zmrtvýchvstání – neděle, pak mnohem snadněji a s vysokou pravděpodobností odoláme ďáblovým útokům na naši víru a dobré křesťanské mravy (str. 11–12). Není to jen záležitost církve, ale každého z nás. Tam, kde je ničena lidská důstojnost (potraty, eutanazie, násilnosti fyzické i duševní...), hovoříme o kultuře smrti. Ale, jak říká Abby Johnsonová, když věříme v lásku, můžeme boj s touto kulturou vyhrát. (str. 8–10) A my víme, kde tuto lásku hledat: je jí Bůh sám, obětovaný v Ježíši Kristu na kříži a denně obětovaný ve mši svaté...

Bože, věčný Otče, naplň naše srdce touhou prožít každý okamžik svého života podle tvé svatě vůle a pomoz nám společným úsilím dojít k věčné spáse! Amen.

Daniel Dehner

Po celotýdenní práci a trampotách, při kterých se někdy ohýbáš až k zemi, Pán ti nabízí svůj den milosti a světla. Nastává čas, kdy se můžeš *napřimit*, zvednout hlavu a poznat, že Hospodin *zachovává věrnost*⁽¹⁾.

Neboj se věnovat tento jeden celý den svému Pánu. *On sám přichází, aby tě spasil*. Přichází k tobě ve svém dnešním slově, plném naděje a radosti. I když se ti zdá, že nejsi schopen se mu otevřít, on přichází, aby tě vysvobodil ze všech tvých zábran. Čím déle pobudeš v jeho uzdravující přítomnosti, tím více budeš obdáván a posílen pro další namáhavé dny.

Je toho mnoho, co tě utlačuje a skličuje? Není noci, která by nekončila novým úsvitem. Otevři knihu proroka Izaiáše, přečti pozorně a s rozvahou celou její 35. kapitolu a dovol Pánu, aby tě oslovil. Nejsou to slova plná naděje? I tvůj *suchopár se má rozveselit, i tvoje poušť rozkveté kvítím*⁽²⁾.

Abys však uzřel slávu Páně a spatřil nádhru našeho Boha, musíš nejdříve *otevřít své oči*. Nezdá se ti všechno kolem tak černé a zlé, protože tvoje oči nechtějí nic jiného vidět? Není v tvém srdci tak smutno a těžko, protože neslyšíš slova, která přináší světlo a radost? Není tomu tak, že dříve než nemocný a zlý svět kolem tebe ty sám potřebuješ uzdravení?

Existuje hluchota, jakou trpí i slyšící. Jsou hluší tím, že nevnímají, co se jim nelíbí a čemu se vnitřně brání. Jak chceš uslyšet slovo pravdy, když tvůj chorý sluch zatím propouští jen to, co lichoť tvé sebeláse a potvrzuje tvé samolibé postoje a soudy? Co nového pak může vstoupit do tvé duše? A je-li v ní jen tvůj malý, do sebe zahleděný svět, o čem mohou mluvit tvoje ústa? Mluví a mluví, ale vlastně nic neříkají, jsou pro tvé bližní, jako by byla němá.

Z tohoto bludného kruhu si sám nepomůžeš. Nespoléhej už na sebe a dovol těm, které ti Pán posílá jako své služebníky, aby tě k němu zavedli. Chtějí tě nejen přivést do Ježíšovy blízkosti, chtějí tě představit a prosit za tebe, aby se tě ujal, *vložil na tebe ruku* a uzdravil všechny smysly tvé duše. Chtějí mu říct za tebe, co tvoje němá ústa ještě nedokážou vyslovit.

Pán se tě ujímá, vždyť právě proto přišel, jak tě ujišťuje prorok: *On sám přijde a spasí vás*. Aby tě Pán mohl uzdravit, od-

Nový Jeruzalém

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Hluchým dává sluch a němým řeč.

vede tě nejdříve *stranou od zástupu*. Až budeš s Pánem sám, daleko od lidských vlivů a ohledů, popros ho, aby tě odvedl i od tebe samého, aby ti dovolil podívat se na sebe jeho očima. Tak se nejlépe přesvědčíš, jak velice potřebuješ, aby tě uzdravil. První podmínkou je, aby ses Pánu dokonale *otevřel*. Na tom Ježíši velice záleží: je to veliký dar Ducha Svatého, co ti s velkým povzdechem vyprošuje od svého nebeského Otce: *Effatha!*

Podrob se nyní pokorně obřadu, který si sám Pán stanovil, aby ti skrze svá znamení udělil dar sluchu a také dar řeči, aby tvůj *jazyk mluvil správně*.

Poděkuj Pánu z celého srdce, ale ještě neodcházej. Nyní, když se obnovil tvůj sluch, jistě můžeš dobře slyšet to, co jsi dříve nevnímal: Ježíšovo tiché a důvěrné volání a pozvání, abys zůstal a připojil se k jeho blízkým pomocníkům, které tolik potřebuje, protože chce *změnit žiznivou půdu v prameny vod*. Je příliš mnoho těch, kteří ho potřebují, a Pán tě chce poslat, abys je k němu *přiváděl a prosil za ně*. Pak i na ně vloží svou všemohoucí ruku.

Chce vysvobodit *vězně*, které spoutaly jejich náruživosti a závislosti, chce otevřít oči *slepým*, kteří nevidí, *co je jim ku pokoji*, a také *slepým vůdcům slepých*, kterým hrozí, že *spadnou do jámy*⁽³⁾. Chce otevřít uši hluchým, kteří neslyší, *co Duch říká církevním obcím*⁽⁴⁾, ale také těm, kteří jsou hluší k nářku *sirotků a vdov*.

A je tu ještě mnoho dalších, kteří strádají, protože nevědí o svém Spasiteli, ačkoliv ho tolik potřebují. Je třeba povzbudit *malomyslné: Vzmuzte se a nebojte se*. Je třeba uzdravit ty, kteří jsou ochromeni svými předsudky a nevědomostí, je třeba hledat způsob, jak zjednat *právo utlačěným*, nastolit spravedlnost, aby bylo dostatek chleba i pro ty, kteří *umírají hladem*. Vezmi si na starost, aby i oni okusili z plodů Hospodinova milostivého léta!

Nyní snad chápeš, co ti chce apoštol říct. Dokud si hledíš spíše přízně vězených a vlivných, myslíš především na sebe. Projevuj nyní větší úctu a pozornost

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 35,4–7a

Malomyslným řekněte: „Vzmuzte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprýští vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žiznivá půda v prameny vod.

2. čtení – Jak 2,1–5

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojovat strach (k lidem). Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na ruku, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: „(Prosím,) posad se tady na čestné místo.“ Ale tomu chudasovi řeknete: „Ty stůj tamhle“ nebo „Sedni si tady u mých nohou.“ Nedělejte tak rozdíly navzájem mezi sebou, nestávejte se soudci podle špatných zásad? Poslyšte, moji milovaní bratři! Což nevyvolil Bůh (právě) chudé (v očích) světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují?

Evangelium – Mk 7,31–37

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sidón územím Desetiměstí ke Galilejskému moři. Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhledl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha!“, to znamená: „Otevři se!“ A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně. (Ježíš) jim pak přikázal, aby o tom nikomu neřikali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali. Byli celí užaslí a říkali: „Dobře všechno udělal, i hluchým dává sluch, i němým řeč!“

těm, kteří jsou v očích světa chudí, abyste spolu získali dědičný nárok na království slíbené těm, kteří milují Pána.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 146,6; ⁽²⁾ srov. Iz 35,1;

⁽³⁾ srov. Mt 15,14; ⁽⁴⁾ Zj 3,6

Svatý Hadrián z Nikomédie

Svatý Hadrián (nebo Adrián) z Nikomédie se stal mučedníkem za vlády Diokleciána okolo r. 303. Byl popraven spolu s 23 jinými křesťany. Hadriánovy ostatky byly přineseny nejdříve do Byzance. Odtud se úcta k němu rozšířila do Říma, později také do Francie. „Legenda aurea“ se postupně šířila do mnoha zemí, a tak bylo uctívání svatého Hadriána známé v mnoha končinách.

Když tetrarcha Maximián⁽¹⁾ obětoval v městě Nikomédii modlám, vydal příkaz, aby vyhledávali křesťany. Tu šli někteří kvůli slíbené odměně, jiní ze strachu před trestem a přiváděli křesťany před soudce. Sousedé obžalovávali své sousedy a jiní své spolubydlící. Potom, co kníže přijal jejich vyznání, dal je mučit a spoutané v řetězech uvrhl do vězení.

Když teď Hadrián, nejvyšší hejtman vojáků, viděl jejich nepoddajnost a statečnost, řekl: „Zapřísahám vás při vašem Bohu, řekněte mi, jak snášíte mučení.“ Tu mu křesťané řekli: „Žádné oko nevidělo a žádné ucho neslyšelo a žádnému člověku na srdce nepřišlo, co připravil Pán těm, kteří ho dokonale milují.“ Tenkrát skočil Hadrián mezi ně a zvolal: „Zapište mě k nim, protože já jsem také křesťan!“

Když Natálie, jeho mladá manželka, uslyšela, že je uvězněn, roztrhla své šaty a velmi plakala. Jakmile se ale dověděla, že je uvězněn kvůli své víře, zaradovalo se její srdce a běžela k vězení a líbala pouta jeho a ostatních křesťanů, protože ona sama byla už dlouho křesťankou, avšak kvůli pronásledování zůstávala v utajení. Dodávala jim odvalu, povzbuzovala ve víře a pak se vrátila domů.

Když se Hadrián dověděl, že se blíží den jeho umučení, sdělil to své ženě, protože jí to slíbil, aby mohla být přítomna jeho boji. Natálie zůstala po sedm dní, kdy byli křesťané mučeni, s nimi ve vězení, převlečena do mužských šatů, ošetřovala jejich rány a obvazovala je drahými plátny. Potom přišel den, kdy měli zemřít. Následkem mnohých útrap nemohli už sami chodit a museli být na místo popravky dovlečeni jako zvířata.

Hadrián, hejtman, je následoval se spoutanými rukama a musel sám nést

svůj skřípec. Natálie doprovázela svého manžela a říkala: „Nesmíš být malomyslný, můj milý muži, vždyť tu trpíš jenom krátký čas, pak budeš s anděly ve věčné radosti.“ Hadrián měl v té době 28 let, byl to jemný a krásný mladý muž. Potom, co ho čtyři silní muži mlátili, viděla Natálie Hadriána ležet na zádech, položila svoji ruku pod jeho hlavu a posilovala ho: „Blažený jsi, světlo mých očí, že jsi trpěl pro toho, který trpěl pro tebe. Odejdi tam, moje potěšení, abys mohl vidět svoji slávu.“

Křesťané se poradili mezi sebou a usnesli se, že těla svatých dopraví do Konstantinopole, dokud nenastane s křesťany smír, aby je pak mohli se ctí přivést nazpět. Teď bydlela Natálie ve svém domě a uchovávala ruku svého muže na hlavové straně své postele, neboť byla útěchou jejího života.

Krásná, bohatá a ušlechtilá Natálie se líbila jednomu tribunovi a prosil ji o ruku. Natálie ho ale požádala, aby jí poskytl čas – na přípravu. Vroucně se modlila k Bohu, aby mohla zachovat svoji čistotu. V noci se jí ve snu zjevil jeden z mučedníků, mile ji utěšoval a přikázal jí, aby se potají vypravila tam, kde ležela jejich tě-

la. Natálie si s sebou nevzala nic než ruku svého manžela, vstoupila na loď a vydala se do Konstantinopole. Okolo půlnoci se jí zjevil ďábel v podobě lodníka na jiné lodi, který jim ukázal špatnou cestu a nechal je otočit doleva. Tím chtěl docílit, aby zamířili na širé moře, kde by zahynuli. Právě když otáčeli plachtu, zjevil se jim na malém člunu Hadrián, onen svatý mučedník, a řekl jim, že zlý duch jim špatně poradil. Plul teď na svém člunu před nimi a ukazoval jim správnou cestu. Natálii ale zachvátila nevýslovná radost, když ho viděla plout před sebou. Dříve než nastal den, dojeli bezpečně do Konstantinopole a Natálie spěchala do toho domu, kde byla uložena těla oněch mučedníků, a přiložila Hadriánovu ruku zase k jeho tělu.

V noci se jí zjevil Hadrián ve snu a řekl jí, že brzo přijde za ním do věčné slávy. A tak se stalo. Křesťané uložili její mrtvé tělo k mučedníkům. Církev ji uctívá jako nekrvavou mučednici.

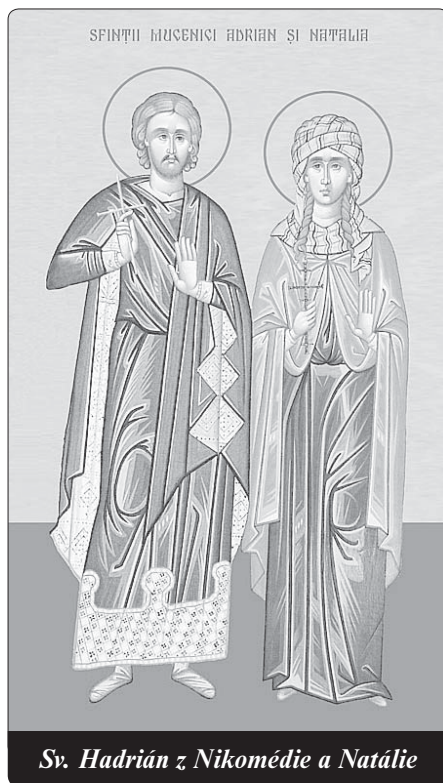
Ostatky Hadriána byly v 7. století přeneseny do Říma a zde uloženy s velkou úctou. Papežem Honoriem (625–638) byl na římském Fóru tomuto mučedníku zasvěcen kostel. Část ostatku z Hadriánova ramene v roce 1160 převzal v Římě biskup Daniel I. pro pražskou katedrálu. Připomínka těchto mučedníků připadá v katolické církvi na 8. září, kdy se však slaví svátek Narození Panny Marie.

Prosme milosrdného Boha, aby na přimluvu svatých mučedníků Hadriána a Natálie daroval manželům milost pomáhat si navzájem na cestě ke křesťanské dokonalosti a ke spáse.

Z Oase des Friedens 3/2015 přeložil -mp- (redakčně upraveno a doplněno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Hadriánovo mučednictví bývá spojováno s císařem Maximiánem na přelomu 3. a 4. století. V té době však v Nikomédii údajně panoval krutý pronásledovatel křesťanů Dioklecián a Maximián vládl západní části Římské říše z Milána. Je-li údaj správný, je zřejmé, že jméno císaře se do legend dostávalo později bez konfrontace s dějinami. [pozn. red.]

Od „víkendu“ k neděli

Neděle je duší katolického života. Když neděle odumře, zakrní život s Bohem a všední den se stane velmi těžkým.

Volný čas se v naší době stal klíčovým pojmem. Člověk pracuje nakonec proto, aby si mohl dovolit pokud možno co nejvíce volného času.

Poté, co bylo dřívějším generacím samozřejmé, že po vykonané práci byla neděle středem jejich života, byl den Páně zatlačen „víkendem“, během něhož si lidé užívají velkoryse volného času. A to tak vydatně, že pro mnohé současníky nezůstane ani hodina pro Boha, který nás v každém okamžiku života nese a provází – „v práci i v pokoji“.

Z křesťanského pohledu není ale neděle „víkendem“, nýbrž prvním a největším dnem v týdnu, protože Kristus vstal z mrtvých první den po sobotě. Pro křesťany je samozřejmé, že tento den považují za svatý, je to den zmrtvýchvstání, den významný pro svět, kdy byl člověk vyrván z věčné záhuby, už není vydán na pospas hříchu a smrti. Klid velikonočního rána slaví křesťan v klidu neděle, mír velikonočního dne nachází znovu v neděli, pryč z hektičnosti a rozervanosti všedního dne.

Jak velmi je tento zákon klidu po každém šestém dni člověku předepsán, ukazují také ty Bohu nepřátelské systémy, které chtějí člověka odvrátit od svěcení neděle tím, že namísto sedmidenního týdne zaváděly dekady, desetidenní týdny: to se stalo třeba za Francouzské revoluce. Jenom v každém desátém dnu se měly všechny práce přerušit, aby se tak lidem odcižil den Páně. Ale projekt ztroskotal, neboť co bylo člověku jeho Stvořitelem předepsáno v moudrosti přírody, nemůže člověk ničít, aniž by se přitom sám nezruinoval.

Dnes je celá řada jiných pokusů, jak vyprázdnit svěcení neděle: obchody otevřené k nákupům, nedělní práce, stres z volného času... Znovu se potvrzuje správnost starého přísloví, že „Boží svátek je ďáblovým nejlepším pracovním dnem“.

Je proto zapotřebí znovu objevit neděli jako duši týdne, jako ústřední bod křesťanského života v jeho celé plnosti.

Srdcem neděle je slavení mše svaté. Třetí z deseti Božích přikázání je konkrétně vyjádřeno v církevním přikázání: „Zúčastnit se o nedělích a zasvěcených svátcích zbožně mše svaté.“

Toto závazné přikázání – kdo je lehkomyšlně nedodržuje, dopouští se těžkého hříchu proti Bohu – nám ukazuje starost církve o naše duševní zdraví. Bez

Pro křesťana je neděle první a největší den v týdnu, protože je dnem zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

plodů mše svaté duše zakrňuje, slábne, zapomíná na mnohé požadavky, ve shonu a pokušeních všedních dnů zapomíná na nebe. Bez svěcení neděle člověk slábne, stává se děravou a prázdnou nádobou, duše umírá.

Neděle je dnem, kdy Bohu vzdáváme úctu – nikde ale nemůžeme Boha ctít více než při mši svaté, v níž Kristus prokazuje Otci dokonalou čest a chválu a my se zpřítomněním oběti Božího Syna k ní můžeme připojit. Někteří současníci kupříkladu říkají: „Ke svěcení neděle nepotřebuji jít do kostela, já uctívám Boha

v lese.“ Toto ale úplně zneuznává Bohem darovanou spásu, která se nám uděluje v oběti mše svaté.

Někdy je účast na mši svaté spojena s námahou, s delším cestováním. Ale co jsou tyto námahy ve srovnání s těmi, které musí podstoupit křesťané v mnoha částech světa, kdy třeba v zemích s převládajícím islámem je svěcení neděle a účast na mši svaté spojena s ohrožením života! Jsou to tito křesťané, kteří dnes pokračují ve slavných dějinách prvních křesťanských staletí: za římského císaře Diokleciána († 312) byl vydán zákaz účasti na nedělní mši svaté. Křesťané v Abitene v dnešním Tunisku přesto chodili na mši svatou a byli odsouzeni k smrti. Jejich odvážná odpověď soudci nám ukazuje význam neděle pro věčný život: „Sine Dominica non possumus.“ – „Bez dne Páně nemůžeme žít.“ Z hluboké starosti o spásu duší povýšila proto církev účast na mši svaté v den Páně na přikázání. Co prospěje tělesné blaho, když duše utrpí škodu? Dříve bylo nápadné, když někdo v den Páně neprokazoval Bohu čest, dnes je nápadné, když někdo neděli světlí.

V některých místech se stalo chození do kostela přímo veřejným vyznáním víry. To vyzývá věřící o to více, aby žili vírou a skutky ji dosvědčovali, aby se nakonec o nich neříkalo: „V neděli chodíte zbožně do kostela, v pondělí jste tyraní, horší než nevěřící.“ To znamená, že se neděle neuzavírá závěrečným požehnáním mše svaté, vždyť přitom jsme posláni do světa: „Ite, missa est.“ – „Jděte, jste posláni.“ Bylo by trestuhodným zkrácením třetího přikázání, kdyby se svěcení neděle zredukovalo na hodinu pobytu v kostele a kdyby se všechno podobalo všednímu dni světských lidí. Mše má být vyvrcholením neděle, jimž se má nést zbytek dne a života!

V neděli nám dává Bůh přikázáním klidu čas, abychom se více a ochotněji věnovali jemu a bližním. Když společná modlitba

Neděle poskytuje dobrou příležitost, jak se cvičit v bliženské lásce a zvláště přiblížit se k osamělým a nemocným.

► v rodině během týdne z důvodu různých událostí často přichází zkrátka, právě v den Páně se má více pěstovat společná modlitba, protože neexistuje nic, co rodinu více spojuje a pomáhá růst v nadpřirozených věcech, než modlitba v kruhu rodiny. Jak snadno se stane, že žijeme v rodině vedle sebe místo spolu! Neděle je pro rodiny dobrou příležitostí, abychom vycházejíce ze společné mše svaté, den prožili společně, abychom se sobě neztratili z očí.

Tak se stane neděle také dnem, kdy máme být otevřenější pro přání, žádosti a potřeby bližních, protože ve všedním dnu na to není tolik času. Pokud nedělní klid dodržíme, omezíme na minimum otrockou práci.

Neděle je také Bohem darovaným volným časem, vynikající příležitostí cvičit se ve skutcích bliženské lásky. Když pracovní zatížení často nedovolí, abychom navštívili osamělé a nemocné lidi v týdnu, zve nás nedělní klid vždy také k tomu, abychom tu víru, kterou při mši svaté vyžíváme, uskutečnili ve skutcích lásky.

Zotavení v naší „konzumní společnosti“ znamená dělat to, na co mám prá-

vě chutí. Samozřejmě že máme rozvíjet vlastní zájmy. Když se ale ve svém volném čase obracíme také ke svým bližním, zjistíme, že dávat je blaženější než brát a že nám to Bůh vrátí ve větší míře, než dáváme my.

Proč je dnes tolik lidí, kteří se ve svém volném čase tak vydatně věnují sobě samým, a přes všechny tyto naplněné dny nepociťují svůj život jako naplněný? Stále rychlejší, větší musí být ona dobrodružství, která slibují seberealizaci a zanechávají přesto prázdnotu, kterou může vyplnit jenom život z Boha.

Jak krásné by bylo, kdyby se věřící poznali nejenom podle toho, že následují v neděli ráno volání kostelních zvonů, nýbrž také podle postoje, který obklopuje celý den Páně, přílnutí ke vlastní rodině a k bližním.

Je načase, abychom působili proti odkřesťanštění naší společnosti tím, že budeme více pěstovat kulturu neděle, která zasahuje celého člověka. Také navenek se má neděle úplně lišit od všedního dne. Starší lidé znají ještě „sváteční šaty“, které se nosily jenom v neděli. Není to žádné vystavování na odív, když

si věřící v den Páně oblečou sváteční šaty. Vždyť když se lidé zdobí ze světských důvodů, proč by se neměli pro Nejvyššího přiměřeně obléci, vzít si „svatební šaty“? (srov. Mt 22,12)

Ve všem se má dávat přednost tomu vnitřnímu; to první, co se má zkrášlit, je bezpochyby naše duše, také přípravou na nedělní mši už v předvečer. Přece to, co je uvnitř, proniká i navenek. Kdo v srdci světi neděli, chce, aby se také tělo účastnilo sváteční radosti, třeba bohatěji prostřeným stolem.

Kdo se cele oddá neděli, ten obstojí lehčeji také ve všedních dnech. Milost mše svaté ho naplní, nedělní klid mu dodá nové síly, aby zase sestoupil do nížiny všedních dnů. A když to bude v týdnu těžké, pak se stane neděle světlem, ke kterému se přijde, aby člověk ze všednosti utekl do světa Božího: „Tomu říkám svátek: Člověk se pozvedne nad sebe. Ponoří se do věčnosti. Spojí se s božským. Promění údolí tohoto světa v barevnost nadsvěta. Sváteční den!“ (Carl Sonnenschein)

Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 5/2015 přeložil -mp-

P. Michael Dobler

Mnoho mladých lidí se dnes vehementně ptá po smyslu života. Zde je výtah z dopisu, který napsal 16letý mladík: „Co je to vlastně smysl života? Já uvažuji takto: Člověk se narodí, vyrostе, zplodí nový život a zemře. To přece nemůže být smyslem života!“

K tomu jen krátká odpověď: Všechny přírodní národy vědí z prazjevení, že nad velkým podivuhodným tvorstvem musí existovat velký Stvořitel. Jenom sjednocení s tímto velkým, nekonečným Bohem může být cílem lidského života. Proto usilovaly všechny přírodní národy o to, aby si tohoto velkého Boha naklonily modlitbami, obětmi a pokáním za své hříchy, aby se s ním jednou mohly sjednotit.

Z Božího zjevení Starého a Nového zákona máme potom jasné poznání: Bůh nás lidí stvořil, abychom měli věčnou účast na jeho slávě. K tomu potřebujeme jeho božský život. Jako zvíře nemůže mít účast na lidské radosti, protože nemá v sobě duchovnílidský život, tak ani člověk ne-

může mít účast na nepředstavitelné Boží radosti, jestliže nemá „alespoň částečně božskou přirozenost“.

Stvoření člověka

Proto Bůh Adamovi a Evě dal svůj božský život: „Učiňme člověka ke svému obrazu, aby se nám podobal...“ (Gn 1,26)

Dědičný hřích

Potom přišel hřích. Ďábel uloupil člověku při prvotním hříchu tento božský život, tuto podobnost Bohu. Proto země přestala být rájem, nebyla už tady žádná čistá radost. Z toho vyplynuly další důsledky: zatemnělý rozum, oslabená vůle, zhrubnutí myšlení. O tom jasně mluví Písmo svaté.

Spása

A nyní se stalo něco nepochopitelného: Nekonečně vznešený a nejvyšší svatý Bůh se

smiloval nad člověkem. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ (Jan 3,16) Bůh se stal člověkem skrze Marii! Tento nekonečně vznešený božský život pro celou věčnost musel být znovu vykoupen. To mohl udělat jenom Bohočlověk, jehož každé dílo má nekonečnou hodnotu. Proto může Ježíš říct: „Já jsem přišel, aby lidé měli život a měli ho v plnosti.“ (srov. Jan 10,10)

Pouze pozemský život není plný život, to je ten božský. My tento božský život nazýváme „posvěcující milost“, nebo také „život v milosti“. Milost je všechno, co si já nemohu zasloužit, co mi bylo darováno. Ježíš Kristus nám svou smrtí na kříži znovu daroval božský život a dává nám ho stále v sedmi svátostech. Přijměme jej tedy s veškerou pokorou.

*Z Dienst am Glauben 1/2008
přeložil -ram-*

Spása jako smysl života

Nepokradeš!

O sedmém Božím přikázání

Krádež

Od nejdávnějších dob až dodnes člověk dokonale rozuměl, že přikázání „Nepokradeš“ zakazuje brání, zadržování a nedovolené používání cizího majetku k vlastním účelům. Dnes je toto přikázání zastřeno mnoha doplňkovými termíny, aby vlastní skutková podstata krádeže zmizela. V 21. století se již zřídka uslyší, že někdo něco „ukradl“. Místo toho se dozvídáme, že „zdefraudoval, přivlastnil si, vzal, získal, použil“ apod.

Soukromé vlastnictví, získané prací nebo darem, nesmí být zabráno jinou osobou, protože tím je porušeno sedmé přikázání a způsobuje se křivda bližnímu. Vlastnictví materiálních statků, včetně plodů lidské práce, je důstojné a správné, neboť slouží k uspokojení potřeb daného člověka a potřeb těch, za něž nese odpovědnost.

Materiální i nemateriální statky, například půda, továrny, věda a schopnosti mají sloužit co největšímu počtu lidí. Důležité je disponovat s nimi tak, aby bylo možno podělit se s hostem, nemocnou nebo chudou osobou. Pán Ježíš, ačkoliv bohatý, stal se pro nás chudým, aby nás svojí chudobou obohatil... (srov. 2 Kor 8,9)

Sedmé přikázání zakazuje přivlastnit si majetek druhého člověka proti jeho vůli. Nedopouští se ale člověk krádeže tam, kde souhlas majitele lze předpokládat nebo kde odmítnutí majitele by bylo v rozporu se zdravým rozumem a vlastním účelem majetku? Příkladem může být situace, kdy v náhlé a nenadálé potřebě najíst se a obléknout je jedinou možností použít vlastnictví jiného člověka (srov. *Gaudium et spes*, 69).

Příklady porušení sedmého přikázání

Sedmé přikázání je porušeno, když si někdo protiprávně přivlastňuje majetek druhé osoby, když vědomě zadržuje půjčené věci nebo nevrací nalezené předměty, když podvádí při koupi a prodeji, nadsazuje cenu, využívá neinformovanosti klienta či jeho tíživého postavení nebo poskytuje nespravedlivou odměnu za práci.

Morálně zavrženými skutky jsou:

- spekulace spočívající na umělém zvyšování ceny za účelem dosažení maximálního zisku na úkor klienta;
- korupce, čili pokoutní pokus ovlivnit nestranné rozhodování kompetentních osob v můj prospěch;
- přivlastnění si majetku firmy, v níž pracuji;
- špatně nebo lajdácky vykonaná práce;
- krácení daně;
- falšování šeků a účtů;
- nadměrné výdaje, marnotratnost;
- úmyslné ničení soukromého majetku bližního.

Povinnost vrátit ukradenou věc

V zájmu spravedlnosti je každý povinen vrátit ukradenou věc jejímu majiteli. Ježíš chválí Zachea za jeho slib: „...jestliže jsem na někom něco vymámil, vrátím mu čtyřnásobek...“ (Lk 19,8)

Jestli se ukradená věc ztratila nebo zničila, je třeba poskytnout náhradu buď v penězích, nebo v naturáliích spolu se ziskem, který by poškozený majitel mohl mít. K vrácení jsou zavázány i ty osoby, které se na krádeži spolupodílely, například když ji přikázaly, pomáhaly při ní, měly z ní prospěch nebo ji kryly.

Zvrácené systémy a ideologie

Každý sociálně-ekonomický systém, v němž jsou sociální vztahy určovány výlučně ekonomickými kritérii, je v rozporu s právy lidské osoby. Teorie, která klade zisk jako výlučnou normu a konečný cíl hospodářské činnosti, je morálně nepřijatelná. Chápat člověka jako prostředek k dosažení zisku ho zotročuje a zároveň vede k modloslužebnému vztahu k penězům a ústí do ateismu. „Nemůže se sloužit Bohu i penězům...“ (Mt 6,24)

Církev odmítá totalitní ideologie komunismu, socialismu a konzumního kapitalismu, které uznávají absolutní primát zákona trhu před lidskou prací (srov. Jan Pavel II., *Centesimus annus*, 10, 13, 44). Hospodářský rozvoj musí sloužit uspokojení potřeb člověka. Tento rozvoj je spjat s lidskou prací, v níž si člověk ve

Z KATECHISMU KATOLICKÉ CÍRKVE:

„Křesťanské zjevení ... nás přivádí k hlubšímu pochopení zákonů společenského života.“ Církev dostává z evangelia plné zjevení pravdy o člověku. Když plní své poslání hlásat evangelium, dosvědčuje člověku jménem Krista jeho důstojnost a jeho povolání k meziosobnímu společenství; učí ho požadavkům spravedlnosti a míru, které jsou ve shodě s Boží moudrostí. (2419)

Církev posuzuje z mravního hlediska hospodářské a společenské záležitosti, „vyžadují-li to základní práva lidské osoby nebo spása duší“. V řádu morálky má jiné poslání než politická moc: církev se zajímá o časné stránky obecného dobra, nakolik jsou zaměřeny na svrchované Dobro, náš poslední cíl. Snaží se oživovat správné postoje k pozemským statkům a ve společensko-hospodářských vztazích. (2420)

Církev v moderním věku odmítla totalitní a bezbožecké ideologie spojené s „komunismem“ nebo „socialismem“. Z druhé strany také zavrhl v praxi „kapitalismus“ individualismus a svrchovaný primát tržního zákona nad lidskou prací. Řízení hospodářství pouze prostřednictvím centrálního plánování převrací společenské svazky v jejich základech; řízení prostřednictvím pouhého tržního zákona porušuje sociální spravedlnost, protože „existuje mnoho lidských potřeb, které nemají přístup na trh“. Je nutné dávat přednost rozumnému usměrňování obchodu a hospodářského podnikání podle správné stupnice hodnot a vzhledem k obecnému blahu. (2425)

shodě s příkazem Stvořitele podmaňuje zemi. V tomto smyslu je práce povinností. „Nechce-li někdo pracovat, ať také nejí...“ (2 Sol 3,10)

Výstřelky spojené s prací

Svatý Pavel tvrdě napomíná lidi, kteří nechťejí pracovat a pouze využívají plody práce jiných: „Ty v Pánu Ježíši Kristu nabádáme a vybízíme, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si vydělají.“ (2 Sol 3,12)

Práce je naplněním Boží vůle, umožňuje využívat hříbny dané člověku Stvořitelem a je prostředkem k zajištění existence své i bližních. Křesťan se prací posvěcuje a účastní v Kristově námaze pro spásu světa. ►

► V přístupu k práci není dovoleno diskriminovat muže nebo ženy, lidi zdravé nebo postižené, domácí nebo imigranty. Zaměstnavatel je povinen poskytnout poctivou odměnu za poctivě vykonanou práci. Poctivá odměna je taková, která dovoluje pracující osobě a její rodině zabezpečit důstojné hmotné podmínky k životu, jakož i možnost uspokojit její společenské, kulturní a duchovní potřeby – a sice podle druhu vykonávané práce a její kvality. Zadržování, nebo dokonce odírání mzdy je těžkým porušením sedmého přikázání.

Pokud je stávka jedinou účinnou obranou proti vykořisťování zaměstnanců, potom je morálně oprávněná. V mezinárodním měřítku je také běžné, že bohaté státy, nabízející svoji pomoc chudým zemím, ji činí závislou na splnění nemravných požadavků, například regulace porodnosti cestou legalizace potratů nebo sterilizace. Písmo svaté však vyzývá bohaté lidi, aby se dělili s chudými bez jakýchkoliv podmínek: „Tomu, kdo tě žádá, dávej, a k tomu, kdo si od tebe chce půjčit, se neobracej zády.“ (Mt 5,42)

Nemravné obohacování se

Bohatnutí je mravně přípustné, když se děje slušným způsobem, bez újmy pro bližního. Jestliže si ale člověk dělá ze svého bohatství kult a užívá je egoisticky, potom okrádá Boha o úctu a lásku, jež mu náleží, a bližního o nezbytnou pomoc. Když bližní nemá chléb ani oděv a bohatý egoista mu to odepře, dopouští se neúcty vůči tomu člověku ve smyslu známého napomenutí sv. Jakuba (Jak 2,15–16). Když se bohatství získává na úkor bližního, například zadržováním části nebo celé mzdy, nebo se mzda podvodně snižuje, potom se jedná o krádež cizího majetku a závažný hřích proti spravedlnosti (srov. Jak 5,1–6).

Nové formy krádeže

Internet otevřel možnosti nových forem krádeže, např. vykrádání bankovních kódů, vybírání peněz z cizího konta, zadlužení bližního užitím jeho kreditní karty apod. Velmi bolestnou záležitostí je také pornografie na internetu. I toto je krádež, protože se pojí s falzifikací a demoralizací, bere lidem pravdu a morálku. A podobných příkladů bychom našli více...

Z Rycerz Niepokalanej dla Polonii 6/2011 přeložil -ram-

„Chci odtud pryč!“

Abby Johnsonová, bývalá ředitelka potratové kliniky – její zkušenosti a obrácení

Potkaly jsme se poblíž Kopfin-
gu, jednoho malebného místa v Horním Rakousku. Abby Johnsonová, bývalá ředitelka potratové kliniky v Texasu, byla pozvána, aby vyprávěla o svých zkušenostech s největší potratovou organizací v USA *Planned Parenthood*, jakož i o svém obrácení v angažovanou zastánkyni života. Abby mi začala upřímně a bez příkras vyprávět o svém životě.

Narodila se v roce 1980 v Texasu. Rodiče, členové malé protestantské farnosti, chodili každou neděli do kostela. V 8 letech byla Abby pokřtěna. Svoje dětství, na které má pěkné vzpomínky, strávila hlavně v Louisianě, kam se rodiče přestěhovali. Byla dobrou žákyní, zapojovala se do školních aktivit a v církevní mládežnické skupině.

„Byla jsem vychovávána velmi konzervativně,“ řekla. Křesťanské hodnoty, třeba ohledně předmanželského sexu sice vnitřně přijala, ale bohužel neuskutečnila, jak dnes s lítostí přiznává.

Jako studentka se v roce 2000 až po uši zamilovala do Marka. Netrvalo dlouho a zjistila, že je těhotná. Pro mladého muže to nebyl žádný problém, už měl tříletého syna z jednoho předcházejícího vztahu: Navrhl Abby potrat – a ona souhlasila! „Odstranění těhotenství“ stojí 500 dolarů. Žádná lítost! Abby byla ráda, když měla proceduru za sebou a že bude moci za několik dnů zase zpátky na univerzitu – jako by se vůbec nic nestalo! Že nosila ve svém těle děťátko s právem na život, to jí ani nenapadlo, poznamenala s mrazením. Nechala si jenom „ošetřit těhotenství“. Jak mohou slova svést k tomu, aby sama sebe obelhávala! O odstraněném „problému“ ale nemluvila ani s přáteli, ani se svojí rodinou.

Při pohledu nazpět se sama vidí jako lehkovážné, naivní děvče, kterým se dá lehce manipulovat a lze je snadno ovlivnit. Proto se dala také o rok později rychle přesvědčit jako studentka psychologie v rámci jedné akce na univerzitě od jedné dobře vypadající a výřečné ženy, která zastupovala služby *Planned Parenthood* (PP) pro ženy v krizové situaci, aby s ni-

mi spolupracovala. Zajistit bezpečnost ženy a její právo na dobrou lékařskou péči (také tak se dá popsat potrat), představuje pro Abby, která má mnoho soucitu a ochoty pomoci, dobrou věc. PP prý koná také všechno, aby zmenšila počet potratů, jak slyšela.

Tak začala tedy pracovat u jedné z nejznámějších organizací v USA. Nejenom na Abby působí mnohoslibné jméno (*Planned Parenthood* – Plánované rodičovství) jako lákavá perníková chaloupka na Jenička a Mařenku. (To je přirovnání, které použila předčasně zesnulá odpůrkyně potratů Karin Strucková vzhledem k německé odnoži PP *Pro Familia*.) Jeniček a Mařenka ale závčas zpozorovali osudný omyl.

Ženám chtivým potratu se ale nedařilo tak dobře: úkolem Abby teď bylo dopravit ženy, které šly na potrat, do „perníkové chaloupky“ (PP kliniky). Měla zabránit, aby klientky neodradili Pro-Life (pro život) aktivisté, kteří stáli před klinikou a modlili se. Poněkud zmatená se už tenkrát sama sebe ptala, proč ty ženy, které mají přece samy vykonat toto rozhodnutí (Pro choice!) má ochraňovat před tím, aby s někým o tomto rozhodnutí mluvily.

„Tenkrát jsem jednoduše nevěděla, že PP je nejvýznamnější obhájkyní potratů v USA. Všechno, co jsem slyšela, bylo, že PP pomáhá ženám z chudých poměrů a stará se o jejich zdraví. Myslela jsem si, že je to dobrá věc.“

Jasně a bez ohledu na sebe pokračovala: „Já jsem u těch potratů mnoho nepřemýšlela. Bylo to přece legální a zdálo se, jako by ženy měly právo je využít. My jsme pomáhali ženám právě k tomuto právu. Myslela jsem, že jim prokazujeme něco dobrého. O nenarozených dětech jsem dlouho nepřemýšlela. Práva žen byla postavena daleko výše než práva dětí. Neměli jsme si dělat žádné starosti o nemluvnata – ona tak také nikdy nebyla nazývána – tak nám to vždycky říkali. Důležité byly ženy a jejich práva, rozhodnout o svém životě a životě svých dětí.“ Tento názor byl v protikladu s jejím předchozím životem a potlačenými pocity viny.

► V Bryanově klinice, pro kterou pracovala, byly potraty prováděny nejprve jenom v sobotu. V ostatních dnech mohly ženy využívat gynekologickou poradnu, ošetření a prohlídky. S Markem se chtěla nechat rozvést – vdala se za něho rok po potratu –, protože věrnost a láska neměly vůbec místo v jeho slovníku. Ale ještě před rozvodem znovu otěhotněla. Poněvadž její muž neměl žádný zájem o děti, skončilo také druhé těhotenství potratem.

Znovu se necítila jako matka, tentokrát druhého dítěte! Dnes vůbec nemůže pochopit, jak to, že si nebyla vůbec vědoma, že už jedno dítě nosila pod srdcem a že nejenom „možná by ještě jedno mohla dostat“ (jak se často říká!).

Protože se na klinice denně podávaly potratové pilulky RU 486 a ona byla teprve v osmém týdnu těhotenství, rozhodla se Abby tentokrát pro toto nechirurgické „odstranění těhotenství“, jak se tomu v této organizaci říkalo. Ten „úspěch“ spočíval v tom, že po několika dnech trpěla pekelnými bolestmi, silným krvácením, křečemi a měla vysokou horečku. Teprve po dvou týdnech se vrátila zpátky na své pracoviště, bez děťátka.

Po rozvodu se teď častěji setkávala s Dougem Johnsonem, humorným mladým mužem, který chtěl být učitelem zvláštní školy. S ním si dobře rozuměla a obdivovala na něm především, jak víra velmi ovlivňovala jeho život a jeho rozhodnutí. On byl Pro-Life a zapřádal s ní stále znovu diskuse.

Ale Abby si nedávala říci. I když Doug tvrdil, že není žádný rozhodující rozdíl mezi embryem starým několik málo dní a sedmiměsíčním dítětem před porodem, byla pro ni rozhodujícím měřítkem schopnost života mimo tělo matky. Až do té doby je prý potrat oprávněný. Chyběl jí tenkrát rozum a logika, stála si pevně na svém. Dnes je jisté, že Bůh už tenkrát s ní mluvil prostřednictvím Douga, ale nechtěla slyšet jeho hlas. Také skrze pokojně se modlící na druhé straně plotu, kterým byla klinika oddělena od ulice, se jí pokoušel Bůh oslovit. Abby reagovala na tyto lidi sice přátelsky, ale viděla v nich jenom lidi, kteří ženám chtějí upírat jejich právo na lékařskou pomoc.

Brzy stoupala na kariéřním žebříčku nahoru, stala se asistentkou na klinice.

Abby Johnsonová

Doug ji požádal o ruku ve stejném měsíci a ona souhlasila.

Po skončení studií psychologie se oba přestěhovali do Huntsville, kde Abby dále studovala a pracovala v tamějším centru PP. Netrvalo to dlouho a Abby byla zase těhotná. V rodině zavládla velká radost. Grace přišla na svět a Abby zůstala osm týdnů v mateřské ochranné lhůtě. Potom si zaměstnali chůvu.

V roce 2007 jí nabídli vedení Bryanovy kliniky. Velká radost! Rodina nebyla nadšená, protože teď Abby nesla zodpovědnost za všechny potraty. Dnes se cítí být vinná za 20 000 mrtvých dětí!

Bůh nenechal nic nevyzkoušené, aby ji přivedl k pravdě, jak později poznala. Tu přišel den, kdy jedna mladá jeptiška vedla k autu po potratu matku, která byla úplně zdrcená – a začala plakat. Abby poznala její opravdovou bolest a začala se ptát, kolik lidí kvůli té události na klinice plakalo. Také zoufalství jedné babičky – pokoušela se marně odvrátit svoji vnučku, aby šla na kliniku – to jí rovněž otfásl. Dojatá byla také kampaní „40 dnů pro život“. Tehdy se modlili zastánci života ve dne v noci před klinikou.

Johnsonovi mezitím vstoupili do episkopální církve, která se – i když je křesťanská – hlásí Pro Choice, tedy k potratu.

Tehdy se organizace ale stále více a více propadala do červených čísel. Spolupracovníci byli propouštěni, byla naplánována velká potratová klinika, aby se ucpala rozpočtová díra. Interně se Abby dověděla, že tady v budoucnu mají být prováděny také pozdní potraty, po 21. týdnu těhotenství. Ona sama se má ve své klinice starat, aby se provádělo dvakrát více po-

tratů než dosud, aby se výsledek zlepšil. Pro tyto obě věci neměla Abby porozumění. „Až dosud jsme prováděli potraty jenom v sobotu. Teď se mají dělat každý den. Jak to? Prý jsme chtěli počet potratů zmenšit, jak PP stále slibuje veřejnosti?“

Odpověď nadřizených je jednoznačná. „Samozřejmě, že nechceme ve skutečnosti potraty omezit. To je přece to, čím vyděláváme peníze.“ Jestli s tím nechce souhlasit, dostane pokárání.

O měsíc později přišel na kliniku nový potratový lékař: „Měl vlastní praxi a prohlásil, že bude provádět potraty jinak než my, při sledování ultrazvukem. U nás se to dělalo »naslepo«, což vedlo k těžkým poraněním dělohy. Onen lékař prohlásil, že pomocí ultrazvuku je zásah jistější pro matku, protože se zásah může přesně pozorovat. Ptala jsem se na to mé regionální představené, proč to také my standardně neprovádíme. Její odpověď byla: To by každý potrat prodloužilo o více než pět minut. A protože bychom měli za den provést 30 až 40 potratů – prodloužených o pět minut –, je to nemožná věc.“

Abby byla zděšena. Oči se jí úplně otevřely teprve toho dne, kdy ji potratový lékař pozval, aby mu asistovala při ultrazvukovém potratu. „To děťátko mělo 13 týdnů. To už je všechno vyvinuto: paže, nohy, tepající srdce, mozkové závitky, vnitřní orgány,“ vyprávěla. „Když jsem viděla všechno tak vyvinuté, byla jsem lehce nervózní a ptala jsem se, co uvidím. Když byla zavedena kanyla vývěvy pro potraty do dělohy a přišla do blízkosti dítěte, viděla jsem, jak začalo ručkama a nožičkama veslovat, aby uniklo přístroji. Silně se otáčelo a uhýbalo. Nikdy bych si nepomyslela, že tak malinké děťátko už může takto reagovat, aby se minulo s přístrojem. Šokující! Pak byl nastaven vysavač. Viděla jsem, jak dítě bojuje o svůj život. Dítě bylo roztočeno a stlačeno, v těle své matky roztrháno na kusy a vtaženo do kanyly. Strašné! Potom, co jsem to viděla, se moje srdce změnilo. Obelhávali mne. Fetus (plod) prý nic necítí, necítí žádnou bolest, říkávala jsem a ujišťovala své pacientky.“ Nyní byla Abby přesvědčena o opaku. „To byl plnohodnotný člověk, který zasluhuje ochranu.“

Jak to, že si to uvědomila teprve až tehdy? – ptali se jí většinou. Asistovala přece už dříve při potratech – i když bez

▶ ultrazvuku. Na tuto otázku odpovídá stále: „Já to nevím, já to nevím...“

Jasně ale vidí toto: „Při potratu se člověk otevře, i když také nevědomě, pro zlo. A toto zlo dělá lidi doslova slepými, imunními vůči pravdě. Opakované, předpojaté přesvědčování vykoná to ostatní: Fetus prý není žádný člověk, potrat osvobodí ženy v nouzi... Hřích oslepuje. Tady se odehrává duchovní boj,“ říká.

Onoho dne ji vzal Bůh za ruku a osvobodil ji od slepoty. „Věděla jsem, že se něco musí radikálně změnit. Bůh mě zavalal.“ Její rozhodnutí padlo: „To je ono, chci odtud pryč. Už to nemohu déle dělat.“

Ale stála teď před otázkou: Co budu dělat dále? „Vzpomněla jsem si na lidi před klinikou, na tu Pro-Life modlitební skupinu. Modlili se, měli růžence a Bible, stále mi je nabízeli, ti by mi pomohli odsud odejít, kdybych chtěla změnit své smýšlení. Tak jsem šla za nimi a vyprávěla v slzách svůj příběh. Vina, bolest, lítost, stud mě přemohly. Věděla jsem, že jsem byla na opačné straně plotu, když šlo o to, pomoci těm ženám. Lidé se za mě modlili a já jsem cítila, že Bůh je přítomen. Ihned mi nabídl, že budou pro mě hledat práci.“

Krátce nato se Abby ozývá. Na radu svých nových přátel se stáhne na několik týdnů do ústraní a do ticha modlitby, čte si v Bibli, užívá si nového společenství s Bohem. Velmi brzy nachází práci u jednoho Pro-Life gynekologa.

Když PP zjistila, že navázala kontakt se skupinou Pro-Life, pokusili se ji umlčet. Soudně jí byla doručena obžaloba. Byla obviněna, že odcizila údaje pacientů a interní informace, aby je zveřejnila. „Náhubkové nařízení“ mělo zabránit, aby se veřejně vyjádřila.

„Vlastně jsem neměla v úmyslu jít se svým příběhem do médií. Údaje jsem také nevzala,“ vyprávěla mi. „PP udělala však tiskové oznámení, a proto mě kontaktovala média. Tak se můj příběh zveřejnil, protože PP je známá organizace, o níž si většina lidí myslí, že koná pro ženy jenom dobro. Když někdo opustí tuto organizaci a vystoupí proti ní, je to velká věc. Tak jsem začala vydávat svědectví na shromážděních Pro-Life.“

A onen proces? „Není možno nikoho odsoudit za to, že změnil své smýšlení, je Pro-Life, a proto už nechce pracovat pro

zařízení, které provádí potraty. Kromě toho máme v USA právo na svobodu slova. Proto byla obžaloba zamítnuta.“

Potom se stalo něco pozoruhodného: Johnsonovi byli vyhozeni z – křesťanské (?) – episkopální církve kvůli veřejnému odmítnutí potratů! „Šli jsme pak jednoho dne do katolického kostela a byli jsme přítomni na mši. To na nás udělalo takový dojem, že jsme navštěvovali katolické úvodní kurzy pro dospělé (Christian initiation for adults) – abychom se dověděli více o katolické církvi, její víře a jejích dějinách. Zjistili jsme, že dosud nám vyprávěli vždycky nepravdivé věci o katolické církvi. Teď se nám ale otevřely oči. Čím více jsme slyšeli, tím více jsme se dovídali o dějinách, o dopisech papežů, a čím více jsme četli, o to více se nám jevila katolická víra jako přirozenější, jasnější, ba logičtější a důslednější. Byli jsme si teď jisti, že toto je správné místo pro nás.“ S úsměvem říká: „Když člověk všechno toto ví – jak je možné nebýt katolík? To je přece logické!“ V roce 2012 vstoupila ona i její muž do katolické církve.

Mediální vystoupení, která následovala po procesu, vyvolala záplavu dopisů a telefonních hovorů. Prosili Abby o pomoc po potratech, děkovali jí za její svědectví. Ženy psaly, že by teď nechtěly jít na potrat... Mezitím brání kulturu života, většinou jen pomocí vědeckých faktů, na čtyřech kontinentech, ve školách a na univerzitách, v těhotenských poradnách, na různých zasedáních a schůzích, na manifestacích.

„Jsem lobbistka a povzbuzuji lidi, aby šli za svými poslanci do Kongresu a aby se v jejich kancelářích obraceli na jejich spolupracovníky. To je u nás teď normální.“ S protestními skupinami a osočováním zachází neohroženě. „To je normální,“ říká úplně klidně. „Skoro vždycky jsou to lidé, kteří mají tak či onak něco společného s potraty. Svým protestem se pokoušejí sami sebe ospravedlnit za to, co udělali, osvobodit se z viny. Tomu rozumím, to jsem sama zažila.“

Spolu se svými spolupracovníky teď provádějí apoštolskou pomocnou službu v potratových klinikách, kontaktují jejich pracovníky a dávají vědět, že existuje pro ně pomoc, kdyby tam chtěli svoji práci ukončit.

Jenom v minulém roce zanechalo své potratové práce 154 lidí a vstoupili do hnutí Pro-Life. „Když se takoví lidé obrátí, změni stranu, pak chtějí také dosvědčit, co potrat skutečně znamená. V hnutí Pro-Life je proto stále více spolupracovníků, kteří znají veškeré pozadí a potvrzují svým svědectvím správnost postoje Pro-Life. To je velmi cenné.“

Jak se pomáhá ženám, které potratily, aby se vyrovnaly se svojí vinou? „Jak se vůbec pomáhá těm, které žijí ve slepotě?“ zní její protiotázka. „Láskou, pravdou v lásce. Modlitbou a milosrdenstvím. Musíš mít ráda ženy, které potratily, ty lidi, kteří na klinikách pracují, modlit se za jejich srdce, za jejich duše, aby se obrátili a poznali, co dělají nebo co dělali. Jde o poselství naděje pro ně. Jenom když věříme v lásku, můžeme vyhrát boj proti kultuře smrti.“

Kam Abby přijde, vysvětluje: „Potrat ženu vyčerpává, zatímco mateřství ji posiluje. Být matkou a být s dětmi doma je napínavé, vzrušující a nikoliv trapné, jak se nám snaží namluvit. Musíme dnes posilovat sebevědomí dívek, které to vlastně chtějí.“

Mnoho tisíc žen, které potratily, dosvědčuje dnes veřejně prohanost zastánců potratů a přispívá k tomu, že mnoho potratových klinik v USA bylo zavřeno. Když jsem se zmínila o tom, že se tady o potratech skoro vůbec veřejně nemluví, vysvětluje Abby s politováním: „Církev vysvětluje příliš málo. Mnozí mají strach, že by mohli někoho duševně poranit, kdyby s tímto tématem začali. Tedy zraňujeme raději Boha a ponecháváme lidi v jejich slepotě.“

Na závěr jsem se jí zeptala, jak se změnil její všední život. Ona a její muž, který kvůli Abbyiným cestám vykonává své otcovství na plný úvazek, mají teď pět dětí. Jedno osmileté děvčátko a čtyři chlapce: tři a dva roky, devět měsíců a dva měsíce. Jak je to možné? Ten nejmladší je adoptovaný. Přátelé vyprávěli Johnsonovým o jedné mladé ženě, která měla za sebou znásilnění, a přesto nechtěla jít na potrat. Protože si nemohla ponechat dítě u sebe, hledala dobré rodiče – a našla je právě v Johnsonových. Je to rodina, která svoji misii bere vážně!

Z VISION 2000 - 4/2015 přeložil -mp-

**Na článek na této straně
vypršela autorská práva.**

Může se z neživého zrodit něco živého? (1)

Jestliže někdo od začátku předpokládá, že neexistuje Bůh Stvořitel a dárce žití, musí rovněž tvrdit, že život vznikl sám od sebe z neživé hmoty. Jestliže ale podrobíme důkladné analýze veškeré vědecké poznatky, dojdeme k závěru, že to je absolutně nemožné.

Když jsem studoval na vysokém učení technickém, měl jsem spolužáka, který vyprávěl tento příběh:

Už od dětství měl inženýrské choutky a strašně chtěl vědět, jak všechno funguje. Jednou dostal jeho otec ze Západu dovezenou propisovací tužku, ve které se stisknutím tlačítka mohly měnit barvy. Samozřejmě, že ten můj kolega tu propisovačku rozmontoval do základních částí a stejně tak se mu nepodařilo ji složit do původní podoby. Přesněji řečeno, složit ji uměl každý, ale nikomu se nepoda-

řilo udělat to tak, aby propisovací tužka fungovala.

Vědci, kteří zkoumají živou buňku, se trochu podobají tomu mému kamarádovi z dětství. Dokáží ji rozložit na nejjednodušší části, mohou říct, k čemu která ta část slouží a jak funguje, ale sami nejen že nejsou schopni takovou buňku vytvořit, ale po rozložení na nejjednodušší části ji nedokážou zpětně složit tak, aby opět žila. Jak tedy mohou věřit, že se sama sestavila z neživé hmoty a ožila?

Budme poctiví: Většina studentů gymnázií dokáže vyjmenovat z paměti všech 17 částí, které tvoří strukturu zvířecí buňky, i 13 složek buňky rostlinné. Ale ne každý už by si dokázal vybavit v paměti obrázky z učebnic a málokdo by dokázal objasnit, k čemu každá složka buňky slouží a jak spolupracuje s ostatními. Ale dokonce ne každý vědec by dokázal popsat, z čeho a jak jsou vytvořeny ty základní součásti buněk a proč vůbec buňka žije. Uvažujeme-li logicky, musíme si všimnout toho, že taková **buňka není náhodným a chaotickým, ale uspořádaným a účelovým tvůrcem**. Kdyby tomu totiž bylo jinak, dokonce i opice by dovedla říct, kde jsou v buňce ribozomy a kde mitochondrie.

P. Michal Chaberek OP správně podotýká: „Mechanismus, který vymyslel Darwin, nemůže fungovat, pokud neexistují životní pochody. Darwin a další evolucionisté říkali, že prvotní život spontánně vznikl v nějakém teplém bahýnku plném základních chemických sloučenin. To vysvětlení by se mohlo zdát pravděpodobné, kdyby byla jednotlivá buňka považována za »ptýlíček protoplazmy«, čili něco jako želatinový bonbón pro děti připravený z homogenní substance. Celé evoluční smýšlení bylo opřeno o předpoklad, že prvotní život byl „velice jednoduchý“, že se dá přejít od nežítí k žití několika prostými kroky. **Ale dnes víme,**

Rodina a práce - dokončení katecheze Sv. otce ze str. 2

tráva, protože Hospodin Bůh neseslal déšť na zem a nebyl člověk, který by obdělával půdu.“ (Gn 2,4-5) To není romantismus, ale Boží zjevení, za jehož důsledné chápání a vstřebávání neseme zodpovědnost. Encyklika *Laudato si*, která podává integrální ekologii, obsahuje také toto poselství, že totiž krása země a důstojnost práce jsou učiněny proto, aby se snoubily. Obojí jde spolu: země se stává krásnou, když ji člověk obdělává. Je-li práce oddělována od Boží smlouvy s mužem a s ženou, je-li odtrhávána od jejich duchovních kvalit, je-li rukojmím logiky pouhého zisku a pohrdá životními city, úpadek duše kontaminuje všechno: ovzduší, vodu, rostlinstvo, potravu... Občanský život se kazí a *habitat* je pustošen. Důsledky postihují především ty nejchudší lidi a nejchudší rodiny. Moderní organizace práce někdy vykazuje nebezpečnou tendenci považovat rodinu za zábranu, obtíž a pasivní položku produktivity práce. Ptejme se však: Jaké produktivity? A pro koho? Takzvané „chytré město“ nepochybně oplývá službami a organizací, je však často nevraživé například vůči dětem a starým lidem.

Někdy se ten, kdo projektuje, zajímá o správu individuálních pracovních sil, které hromadí a používá anebo odpisuje podle ekonomické prospěšnosti. Rodina je velkým prubiřským kamenem. Pokud ji organizace práce drží jako rukojmí, anebo dokonce překáží jejímu rozvoji, pak je jisté, že lidská společnost začala pracovat proti sobě samé!

Pro křesťanské rodiny představuje tato okolnost výzvu a velké poslání. Nesou na trh základy Božího stvoření: identitu a svazek muže a ženy, plození dětí. Práci, která zdomácňuje zemi a činí obyvatelným svět. Úbytek těchto základů je vážná věc a v našem společném domě už existuje příliš mnoho trhlin! Úkol je nesnadný. Rodinná sdružení si někdy mohou připadat jako David před Goliášem... Víme však, jak tato výzva skončila! Je zapotřebí víry a prozíravosti. Kéž nám Bůh umožní hledět si s radostí a nadějí jeho povolání v této obtížné chvíli našich dějin, povolání k práci, abychom dali důstojnost sobě samým a svým rodinám.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

► **že neexistuje něco takového jako »prosté žítí«.** Ve skutečnosti čím níže sestupujeme na úrovni života, tím více se setkáváme se složitějšími jevy. Buňka nacházející se v základu každého života se sama ukázala jako celý mikrokosmos závislosti a funkcí. (...) Když jsme buňku otevřeli, našli jsme v ní zařízení, která jsme už znali ze zkušenosti, protože jsme je sami vytvářeli – elektrické motory, sací a vtláčovací pumpy, páky, převody, pokročilý systém přepravy, počítač v podobě DNA apod. (...) Tvrzení, že to všechno vzniklo bez inteligentního působení, je velmi naivní.“ (*Stworzenie czy ewolucja?*, Warszawa 2013, s. 164 a 197)

Máme tedy paradox sám o sobě: vědci nevědí, kde se vzaly buňky, nerozumí, proč žijí, a neumějí jednoznačně objasnit, proč stárnou a přestávají žít, ale zároveň se tváří, že vědí jistě, že Bůh Stvořitel neexistuje.

Experimenty Louise Pasteura a Stanleyho Millera

Francouzský vědec Louis Pasteur (1822–1895), jemuž vděčíme mj. za očkování proti vzteklině a cholěře, se chtěl dozvědět, zda život může vznikat sám od sebe, jak prohlašovala tzv. teorie samoplození. Prováděl tedy pasterizaci potravinářských produktů, uzavíral je v nepropustné plechovce a přesvědčil se, že dokonce v takové plechovce plné organických sloučenin nedochází k abiogenezi – čili život nevzniká samočinně. Pasterizaci může provádět každý z nás a přesvědčit se o tom osobně.

Zatím se stal rok 1953 přelomovým rokem pro vědce hledající evoluční objasnění původu života. Stanley Miller popsal experiment, v němž se pokusil o vytvoření podmínek, které – připusťme – mohly existovat na prvotní Zemi, a vytvořil chemické sloučeniny, jak se mu jevílo, nutné pro vznik života. Někteří šli ještě dál a vyhlásili, že vytvořil samotný život! Ale, jak tvrdí autoři knížky *Pochodzenie życia*, největším problémem této teorie je to, že „obecně vzato říká: suroviny + energie = žijící molekuly. Opomíjí se v tom velmi významný činitel. Jmenovitě, v každém procesu vedoucím k formám více složitým musí být zdroj informací. Například v procesu fotosyntézy složitý systém obsahující chlorofyl zachycuje sluneční ener-

gii a využívá ji ke stavbě molekul ze surovin. To není totéž jako potřásání baňkou naplněnou surovinami, z nichž se skládá živá buňka (aminokyseliny, sacharidy, nukleotidy, mastné kyseliny atd.), až do chvíle, kdy se taková buňka vytvoří! A přece se víceméně právě toto musí dít v neřízené syntéze takového typu. »Potřásej silněji a déle!« – to není cesta k úspěchu!“ (*Pochodzenie życia. Dowody naukowe*, Poznań 2014)

Ve skutečnosti kromě určitého množství aminokyselin objevujících se v živých organismech Miller vytvořil velké množství hnědé substance nazývané melanoidiny. Aminokyseliny totiž reagují s redukcujícími sacharidy, místo aby se samočinně syntetizovaly na bílkoviny. Kromě toho „Millerův experiment dává směs obou druhů aminokyselin, levotočivých i pravotočivých, zatímco příroda vyžaduje pouze formy levotočivé. Jaký to má význam? Funkční proteiny tedy nemohou obsahovat víc než stopová množství pravotočivých aminokyselin. Přítomnost pravotočivých aminokyselin vede k nejrůznějším, přímo osudným výsledkům.“ (*tamtéž*)

Jak je vidět, **„prvotní polévka“ není zdrojem života. A navíc, není ani zdrojem bílkovin potřebných pro život!** „K rychlému vytvoření proteinu v buňkách jsou zapotřebí katalyzátory – nazývané enzymy, díky nimž reakce probíhá rychle (než buňka odumře pro nedostatek bílkovin!). Enzymy způsobují, že reakce probíhá za několik milisekund. Bez nich by pak reakce trvala miliony, dokonce triliony let. Problém spočívá v tom, že samotné enzymy jsou bílkoviny a jejich vytvoření vyžaduje přítomnost enzymů!“ (*tamtéž*) A co s dalšími substancemi potřebnými k fungování buňky? Nemluvě už o jejich spojení do hromady, aby buňka ožila – jak už jsem se zmiňoval, nejsme schopni nastartovat život v buňce ani po rozložení existující buňky na nejjednodušší části...

Po mnoha letech vědecké práce došel Pasteur k závěru: „Málo vědění vzdaluje od Boha. Mnoho vědění k němu zase přivádí.“ Vypadá to, že toto je správný závěr vyplývající ze stavu dnešního vědeckého poznání.

Vesmír pojme všechno

Problémy se syntézou organických sloučenin jsou tak obrovské, že Fran-

cis Crick, který byl společně s Jamesem Watsonem spoluobjevitelem DNA, víc a víc pochyboval o možnosti samočinného vzniku života na pradávné Zemi. Napsal: „Dnes to vypadá na to, že **propast mezi »prvotní polévkou« a prvním systémem RNA schopným přírodního výběru není k překročení.**“ (F. H. C. Crick, R. F. Gesteland, J. F. Atkins (eds.), *The RNA World*, Cold Spring Harbor Laboratory Press 1993, s. 11–14). Překážky pro samočinný vznik života na Zemi jsou tak veliké, že celý zástup vědců podpořil hypotézu panspermie tvrdící, že život na naši planetu připutoval z kosmu.

Jakou to má příčinu? Zdá se, že důvod je pouze jediný: v našich představách je vesmír tak veliký, že může pojmut cokoliv, třeba i ufony. Pojem „vesmír“ je tak obsáhlý, že pokud čtenáře pošleme do kosmu, nemusíme už nic dokazovat. Ve skutečnosti ale vesmír žádné problémy spojené se samočinným vznikem života neřeší, jen vytváří další.

Například na podporu tvrzení, že důležité biomolekuly mohly vzniknout v kosmu, Martins se spoluautory citoval nalezení azotových zásad, takových jako uracil nebo xantina, v meteoritu Murchison (Z. Martins et al., *Extraterrestrial nucleobases in the Murchison meteorite*, „Earth and Planetary Science Letters“ 2008, Vol. 270, s. 130–136). Zvětšuje ale „potřásání baňkou s aminokyselinami“ prováděné ve vesmíru pravděpodobnost náhodné syntézy bílkovin? Nemluvě už o samočinné „montáži“ všech složek buňky a o jejím samoživení se. **Těžko si také představit, že by jakákoliv živá buňka přežila vystřelení do kosmu a pád na meteoritu skrze atmosféru Země a úder o půdu...** Mimochodem přece víme, že na opuštění oběžné dráhy kolem Země je zapotřebí rychlost vyšší než 11,19 km/s, na opuštění sluneční soustavy 16,7 km/s. Je možné vážně tvrdit, že někde v kosmu samočinně vzniknou živé buňky v „laboratoři“ (rovněž samočinně vzniklé), která jim zajistí samočinné opuštění jejich planety a také přetrvání v podmínkách otevřeného vesmíru a přistávání v atmosférách jiných planet?

(Pokračování)

Z *Mitujcie się!* 4/2014 přeložila -vv-

Pondělí 7. 9. 2015

6:05 BET LECHEM – vnitřní domov (38. díl): Miloslav Chrást – o oběti a mučednictví **6:20** Národní eucharistický kongres 2015 **7:25** S Bohem podél Rio Maraňon **7:55** Přejeme si ... **8:10** Pro vita mundi (137. díl): PhDr.h.c. Pavel Žák **9:00** Youth Alive **9:15** Hudební magazín Mezi pražci **10:00** Bez hábitu naživo: Z domu Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné v Plasech **11:05** Vydřené metamorfózy **11:15** Zambijský bambó **11:40** Sedmihlásky – Tragaču, tragaču **11:45** Pověst o velikém ptačisku: Pověsti z Hornolidečska **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Kamelot na Dostavníku **13:25** Noční univerzita: Jiří Fuchs – Filozofické pozadí komunistické pseudomorálky **14:45** Duchovní malby (9. díl): Svatí **15:10** Sestra Sára **15:35** V souvislostech (106. díl) **16:00** Putování modrou planetou: Venezuela **16:40** Bol som mimo: Štefan Esztergályos **17:45** Útulek svatého Juana Diega **18:05** Ars Vaticana (8. díl) **18:15** Don Bosco v Angole **18:30** Púčinské schodky: Pověsti z Hornolidečska **18:35** Sedmihlásky – Tragaču, tragaču **18:40** Haiti, 75 let přítomnosti salesiánů na Haiti **19:00** Vatican magazine (826. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Přejeme si ... **20:00** Sedm výprav Josefa Vágnera [L] **21:30** Na koberečku **21:45** Klapka s ... (77. díl): Luborem Míkou **22:45** Vatican magazine (826. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:15** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Příběhy ze života (1. část) **0:15** Kulatý stůl – V branách Evropy.

Úterý 8. 9. 2015

6:05 Jezuité o: Ignác z Loyoly **6:25** Janáčkův máj – 40. ročník Mezinárodního hudebního festivalu: Komorní koncert pro 48 strun a dvě hlasivky **7:20** Stavitelé měst **7:30** Noemova pošta: srpen **9:00** Haiti, 75 let přítomnosti salesiánů na Haiti **9:20** Hlubinami vesmíru **10:05** Vatican magazine (826. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:35** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Příběhy ze života (1. část) **11:35** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **11:45** Púčinské schodky: Pověsti z Hornolidečska **11:50** Sedmihlásky – Tragaču, tragaču **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Pod lampou **14:20** Ars Vaticana (8. díl) **14:30** Kulatý stůl – V branách Evropy **16:05** Přejeme si ... **16:20** Cesta do Turecké země (6. díl) **16:40** Kousek nebe **17:05** BET LECHEM – vnitřní domov (38. díl): Miloslav Chrást – o oběti a mučednictví **17:20** Hudební magazín Mezi pražci **18:00** Cirkus Noeland (21. díl): Roberto, Kekulín a pan Čísilko **18:30** Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici **18:40** Sedmihlásky – Tragaču, tragaču **18:45** Diecézní charita Plzeň: Poradna pro cizince a uprchlíky **19:00** Můj Bůh a Walter: Člověk **19:15** Poděkování otci Werenfriedovi **19:20** Vydřené metamorfózy **19:30** Zpravodajské Noeviny: 8. 9. 2015 [P] **20:00** Hlásejte ze střež: Setkání zástupců křesťanských televizních stanic [L] **21:40** Zpravodajské Noeviny: 8. 9. 2015 **22:05** P. S. **22:15** Řeckokatolický magazín [P] **22:30** Jak potkávat svět s profesorem Ivanem Klánským **23:50** Přejeme si ... **0:05** Templetonova cena: Mysl a duch.

Středa 9. 9. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 8. 9. 2015 **6:25** Chléb náš vezdejší **6:35** Noční univerzita: Jiří Fuchs – Filozofické pozadí komunistické pseudomorálky **7:55** Vatican magazine (826. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:25** Ars Vaticana (8. díl) **8:40** Přežil jsem holocaust: svědectví Lud'ka Eliáše **10:00** Generální audience [L] **11:10** Diecézní charita Plzeň: Poradna pro cizince a uprch-

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
■ Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

líky **11:20** Předání proutěného řemesla **11:45** Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Klapka s ... (77. díl): Luborem Míkou **13:55** Řeckokatolický magazín **14:10** Jezuité o: Ignác z Loyoly **14:30** Na koberečku **14:40** Pan profesor **15:00** Don Bosco v Angole **15:15** Haiti, 75 let přítomnosti salesiánů na Haiti **15:35** Zpravodajské Noeviny: 8. 9. 2015 **16:00** Jak potkávat svět s profesorem Ivanem Klánským **17:20** Příběh o Žofii **18:05** Můj Bůh a Walter: Ateismus [P] **18:30** Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu **18:40** Sedmihlásky – Tragaču, tragaču **19:15** Přejeme si ... [P] **19:30** Terra Santa News: 9. 9. 2015 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** BET LECHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce o klášteře Deserto di Varazze **21:20** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Příběhy ze života (2. část) [P] **22:30** Duchovní malby (9. díl): Svatí **22:55** Generální audience Svatého otce **23:25** Kalvária Nitrianské Pravno **0:05** Janáčkův máj – 40. ročník Mezinárodního hudebního festivalu: Komorní koncert pro 48 strun a dvě hlasivky.

Čtvrtek 10. 9. 2015

6:05 Ars Vaticana (9. díl) **6:15** Putování modrou planetou: Venezuela **6:50** BET LECHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce o klášteře Deserto di Varazze **7:05** Kousek nebe **7:35** Cesta do Turecké země (6. díl) **7:55** Terra Santa News: 9. 9. 2015 **8:15** Ztracená ovečka **8:45** Stretko **9:40** Vydřené metamorfózy **9:55** Kulatý stůl – V branách Evropy **11:25** Přejeme si ... **11:40** Sedmihlásky – Tragaču, tragaču **11:45** Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Janáčkův máj – 40. ročník Mezinárodního hudebního festivalu: Komorní koncert pro 48 strun a dvě hlasivky **13:10** Generální audience Svatého otce **13:45** Klapka s ... (77. díl): Luborem Míkou **14:50** Sedm výprav Josefa Vágnera **16:25** Zpravodajské Noeviny: 8. 9. 2015 **16:45** Hudební magazín Mezi pražci **17:25** Cirkus Noeland (21. díl): Roberto, Kekulín a pan Čísilko **18:00** Animované biblické příběhy: Pavlova služba **18:30** Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pískat **18:40** Sedmihlásky – Tragaču, tragaču **18:45** Hlubinami vesmíru **19:30** Zpravodajské Noeviny: 10. 9. 2015 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (116. díl) [L] **21:25** Putování po evropských klášteřích: Opatství Egmond [P] **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Zpravodajské Noeviny: 10. 9. 2015 **0:25** Jezuité o: Ignác z Loyoly **0:45** Vatican magazine (826. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu.

Pátek 11. 9. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 9. 2015 **6:25** Dny víry 2015: sestřih **8:30** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Příběhy ze života (2. část) **9:35** Haiti, 75 let přítomnosti salesiánů na Haiti **10:00** Na koberečku **10:10** Klapka s ... (77. díl): Luborem Míkou **11:15** Duchovní malby (9. díl): Svatí **11:40** Sedmihlásky – Tragaču, tragaču **11:45** Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pískat **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L]

12:50 Přejeme si ... **13:05** Ars Vaticana (9. díl) **13:15** BET LECHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce o klášteře Deserto di Varazze **13:35** Kamelot na Dostavníku **14:05** O létajícím farářích **14:15** Přežil jsem holocaust: svědectví Lud'ka Eliáše **15:25** Putování modrou planetou: Venezuela **16:05** Zpravodajské Noeviny: 10. 9. 2015 **16:25** Hlásejte ze střež: Setkání zástupců křesťanských televizních stanic **18:00** Rok vína **18:25** Sedmihlásky – Tragaču, tragaču **18:30** Mašinky (4. díl): O červeném motoráku **18:45** Můj Bůh a Walter: Ateismus **19:05** Don Bosco v Angole **19:20** Putování po evropských klášteřích: Opatství Egmond **20:00** Kulatý stůl – Pečovat o společný domov [L] **21:35** Na koberečku **21:45** Přejeme si ... **22:05** Sedm výprav Josefa Vágnera **23:40** Hudební magazín Mezi pražci **0:25** Hlubinami vesmíru.

Sobota 12. 9. 2015

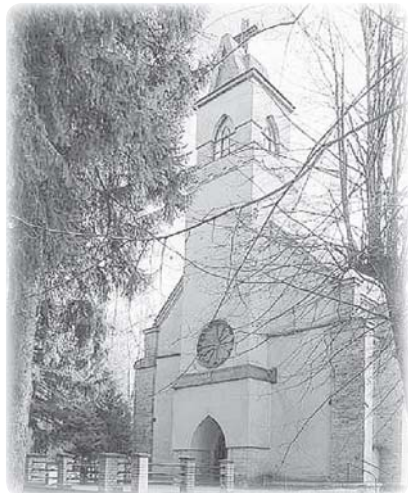
6:05 Youth Alive **6:20** Jezuité o: Ignác z Loyoly **6:40** Romeo a Julie 63 **7:35** BET LECHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce o klášteře Deserto di Varazze **7:50** Můj Bůh a Walter: Ateismus **8:15** Cirkus Noeland (21. díl): Roberto, Kekulín a pan Čísilko **8:45** Sedmihlásky – Tragaču, tragaču **8:50** Animované biblické příběhy: Pavlova služba **9:25** Hlásejte ze střež: Setkání zástupců křesťanských televizních stanic **10:55** Buon giorno s Františkem **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** P. S. [P] **12:20** Zpravodajské Noeviny: 10. 9. 2015 **12:40** Pod lampou **14:45** Vatican magazine (826. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **15:15** Cesta do Turecké země (6. díl) **15:35** Terra Santa News: 9. 9. 2015 **16:00** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (116. díl) **17:20** Řeckokatolický magazín **17:40** Přejeme si ... **18:00** Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa **18:25** Sedmihlásky – Tragaču, tragaču **18:30** Mašinky (4. díl): O červeném motoráku **18:40** Slib **19:30** V souvislostech (107. díl) [P] **20:00** Cesta k andělům (95. díl) [P] **20:50** V pohorách po horách – Kriváň [P] **21:00** Harfa Noemova [P] **21:25** Poslové naděje **22:00** P. S. **22:10** II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:30** Kousek nebe **0:05** Kamelot na Dostavníku **0:35** Pro vita mundi (126. díl): Pavel Tunák I.

Neděle 13. 9. 2015

6:15 Cesta do Turecké země (6. díl) **6:35** Ars Vaticana (9. díl) **6:45** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (116. díl) **8:05** Odkaz vysočanských předků **8:15** Sedm výprav Josefa Vágnera **10:00** Mše svatá [L] **11:15** Barva lásky **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (107. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn týdne **13:45** Cesta k andělům (95. díl) **14:35** Charita Vsetín **14:50** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Příběhy ze života (2. část) **16:00** Můj Bůh a Walter: Ateismus **16:20** Rok vína **16:45** Pavel VI. – nepochopený papež **17:45** Proplout Svatou zemí **17:55** Sedmihlásky – Pod Javorínou **18:00** Cirkus Noeland (22. díl): Roberto, Kekulín a Vilík Všelék **18:30** První přikázání: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh [P] **18:40** Dny terapie **19:00** BET LECHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce o klášteře Deserto di Varazze **19:15** Jezuité o: Posláni učitelů **19:35** Přejeme si ... [P] **20:00** Koncert Českého filharmonického sboru Brno: z Besedního domu v Brně [P] **21:25** V souvislostech (107. díl) **21:45** Ars Vaticana (9. díl) **22:00** Hlásejte ze střež: Setkání zástupců křesťanských televizních stanic **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:50** Zpravodajský souhrn týdne.

POUTNÍ SLAVNOST PANNY MARIE v Rokoli u Nového Města nad Metují se koná v neděli 13. září 2015.

Program: mše svaté v 10.30 a 15.00 hod., 13.30 hod. křížová cesta

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma „SV. PAVEL A SV. NORBERT – SVĚDCI BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ“**, která má přímou souvislost s vyhlášeným rokem zasvěceného života a jubilejním rokem obrácení v premonstrátském řádu a přípravou na mimořádné jubileum milosrdenství. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 26.–27. září 2015**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 21. září 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Liturgická čtení

Neděle 6. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 35,4–7a
Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina!* Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: Jak 2,1–5
Ev.: Mk 7,31–37

Pondělí 7. 9. – nez. památka sv. Melichara Grodeckého

1. čt.: Kol 1,24–2,3
Ž 62(61),6–7.9
Odp.: 8a (*U Boha je má spása a sláva.*)
Ev.: Lk 6,6–11

Úterý 8. 9. – svátek Narození Panny Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a
nebo Řim 8,28–30
Ž 13(12),6ab.6cd
Odp.: Iz 61,10 (*Radostí jásám v Pánu.*)
Ev.: Mt 1,1–16.18–23

Středa 9. 9. – nez. památka sv. Petra Klavera

1. čt.: Kol 3,1–11
Ž 145(144),2–3.10–11.12–13ab
Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)
Ev.: Lk 6,20–26

Čtvrtek 10. 9. – nez. památka bl. Karla Spinoly

1. čt.: Kol 3,12–17
Ž 150,1–2.3–4.5–6
Odp.: 6 (*Všechno, co dýchá, ať chválí Hospodina!* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 6,27–38

Pátek 11. 9. – ferie

1. čt.: 1 Tim 1,1–2.12–14
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.11
Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
Ev.: Lk 6,39–42

Sobota 12. 9. – nez. památka Jména Panny Marie

1. čt.: 1 Tim 1,15–17
Ž 113(112),1–2.3–4.5a+6–7
Odp.: 2 (*Bud' velebena Hospodinovo jméno nyní i navěky!* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 6,43–49

Zveme všechny na pravidelnou **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH RODINÁCH**, která se uskuteční **13. září 2015**. Poutf povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce**. Cesta je dlouhá cca **8 km** a jde zhruba o **2 hodiny chůze**. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: ve 12.45–13.00 hod. před katedrálou sv. Václava (odchod ve 13.00 hod.) nebo asi ve 14.30 hod. pod kopcem v Samotíškách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru) nebo v 15.00 hod. na mši sv. v bazilice na Svatém Kopečku. **Blíže informace** jsou na www.rodinnyzivot.cz nebo na tel. 587 405 251 či na e-mailu: reznickova@arcibol.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

5. – 12. ZÁŘÍ 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 9.		PO 7. 9.		ÚT 8. 9.		ST 9. 9.		ČT 10. 9.		PÁ 11. 9.		SO 12. 9.			
Antífona	1028	1148	1044	1164	1493	1681	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1653	1870		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1494	1682	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1653	1870		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1494	1682	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1495	1683	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1654	1871		
Antifona k Zach. kantiku	714	806	1049	1169	1495	1683	1080	1202	1499	1688	1111	1235	1655	1872		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1655	1872	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1872		
Závěrečná modlitba	714	806	1493	1681	1495	1683	1080	1687	1499	1688	1112	1236	1656	1689		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	792	890	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1495	1684	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1496	1684	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	714	806	1054	1174	1495	1683	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
SO 5. 9.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1497	1685	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1498	1686	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1661	1878	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1498	1686	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	714	805	715	806	1059	1180	1498	1686	1090	1212	1499	1688	1121	1246	715	807
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1664	1881	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	714	806	714	806	1493	1681	1495	1683	1090	1687	1499	1688	1122	1247	716	807
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

INTEGRÁLNÍ POZNÁNÍ • SYMBOL JAKO NEJDOKONALEJŠÍ VÝPOVĚĎ

Tomáš Špidlík - Marko I. Rupnik • Předmluva Luis F. Ladaria SJ, sekretář Kongregace pro nauku víry • Z italského přeložil Pavel Ambros • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

Klademe-li úporně důraz na „racionálnost“, končíváme čas- to v „iracionalitě“ a naopak. Jedno nemůže zdravě růst bez druhého. Rozum a city nestojí proti sobě, ale vzájemně se po- třebují, jen tak je možné poznávat integrálně (plně, celistvě). Český jezuita, kardinál Tomáš Špidlík, se v samém závěru své- ho života důkladně zaobíral důsledky rozříštěnosti celku ži- vota na fragmenty. Bystře a kompetentně nás provází tím, co dnešní civilizace postrádá: úctou k celku života. Zároveň jde o objasnění zkušenosti člověka se symbolem, zejména existu- je-li záplava jeho nesprávných interpretací, a o způsob vnitř- ního, tedy celkového nahlížení na realitu kolem nás.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Váz., přebal, 135x210 mm, 280 stran, 290 Kč

datelé se dokonce domnívají, že jde o jakési průzkumné tex- ty před závěrečnou redakcí první části *Sumy teologie*, pře- de- vším otázek 75–89. První díl překladu *Quaestiones Disputatae De potentia* přináší otázky 1 a 2, které se zabývají Boží poten- cí obecně a plodivou potenci v Bohu.

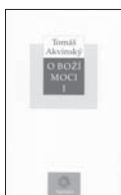
KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x204 mm, 248 stran, 290 Kč

STŘEDNÍ ČECHY, KOLÉBKKA NÁRODNÍCH PATRONŮ

Texty Zdeňka Hledíkové, Zdeněk Kuchyňka, Tomáš Petráček, Jiří Sláma, Petr Sommer • Předmluva Dominik kardinál Duka OP a Karel Schwarzenberg • Odpovědný redaktor Zdeněk Kuchyňka

Kniha nás přivádí do kolébky českého národa, českého křes- ťanství, ale i české státnosti. Obsahuje studii o Čechách v době našich nejstarších patronů, o legendách o nich vy- právějících a studie o sv. Ludmile, Václavovi, Voj- těchovi a Prokopovi.

Sládečkovo vlastivědné muzeum v Kladně, p. o.
Brož., A5, křídový papír, 212 stran, 289 Kč

O BOŽÍ MOCI - I

Tomáš Akvinský • Překlad, poznámky a úvod Karel Floss • Výkonná redaktorka Eva Fuchsová

Quaestiones Disputatae De potentia představují mimořádné metafyzické dílo v rámci Akvinského myslitelského vývoje. Obsahují klíčové formulace, bez jejichž soustavného promýšlení a domýšlení nepronikneme nejen do Akvinského syntézy, ale nedokážeme ani sami roz- víjet křesťanské pojetí stvoření a evoluce světa v současných podmínkách. Dílo vznikalo v Římě v letech 1265–1266, a ba-

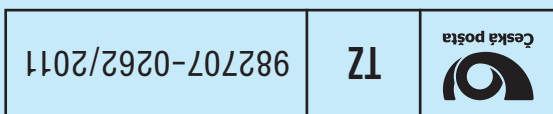
SŮL ZEMĚ

Pavel Florenskij • Z ruštiny přeložil Ján Komo- rovský • Odpovědná redaktorka Lucie Mašátová

Poutavý životopisný portrét ruského mnicha, otce Isidora, jemuž byl autor duchovním synem a jenž svými skutky a životem velmi připomíná sv. Františka z Assisi. Kniha umožní hlouběji nahlédnout do duchovního světa křesťanského Východu.

Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání, v KNA první, upravené • Brož., 100x165 mm, 112 stran, 109 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskna nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Mgr. Daniel Dehner, Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udelovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometo- dějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.